

În drum spre Ierusalim

Povestiri dupăvînicesti

cu monahi și mireni din vremurile noastre,

cărte care împinguie

Liviu Ștefan Dunca

Toate personajele din această carte pornesc pe un drău inițiatic la finalul căruia nu ajung într-un loc generic anume și au un destin îndiferent. Acest loc final e o incununare a viațelor hipotrije, îspitele,

În drum spre Ierusalim

Povestiri duhovnicești

cu monahi și mireni din vremurile noastre,
de răvnă în care caută mântuirea

în pericol în calea progresului material și
spiritual. În pofta răgnamentului material și
spiritual a bisericilor tradiționale și IDEOZ-urilor
conformiste, societatea decadentă și coruptă
dominează într-o lume în care credința creștină
este într-o situație critică: milioanei de creștini
din lume sunt expuși eliberării săi împotriva identității
religioase prin sacrificiul și moarte. Este în același
moment că oamenii să se întoarcă la smerenia păsimile
creștini și la autenticitatea monahismului din
pustia Egiptului primelor veacuri. El nu acceptă
niciun compromis cu obiectivul deplinătatea,
desăvârșirea și realizarea unui răcat căutarea
purității.

Colecția *Povestiri și Memoria* – 1
Făgăraș, 2017

În aceste povestiri nimic nu este prea puțină de măsură, nici lăsat la o parte, ci totul este trăit la înțelegere și acord, scopul final fiind mantuirea: desigur, penele până la dobândirea smereniei; după care până la înălțimile muceniciei. Importantă este până la urmă căutarea, sinceritatea, iar când înima nu este împisită Dumnezeu își revarsă asupra omului harul Său curățitor.

Liviu Stefan Duncă

Povestirea simplă și fără prea multe ascunzări aleasă ca modalitate de scriere de către autorul cărții nu face decât să urmeze îsmert

În drum spre Ierusalim?

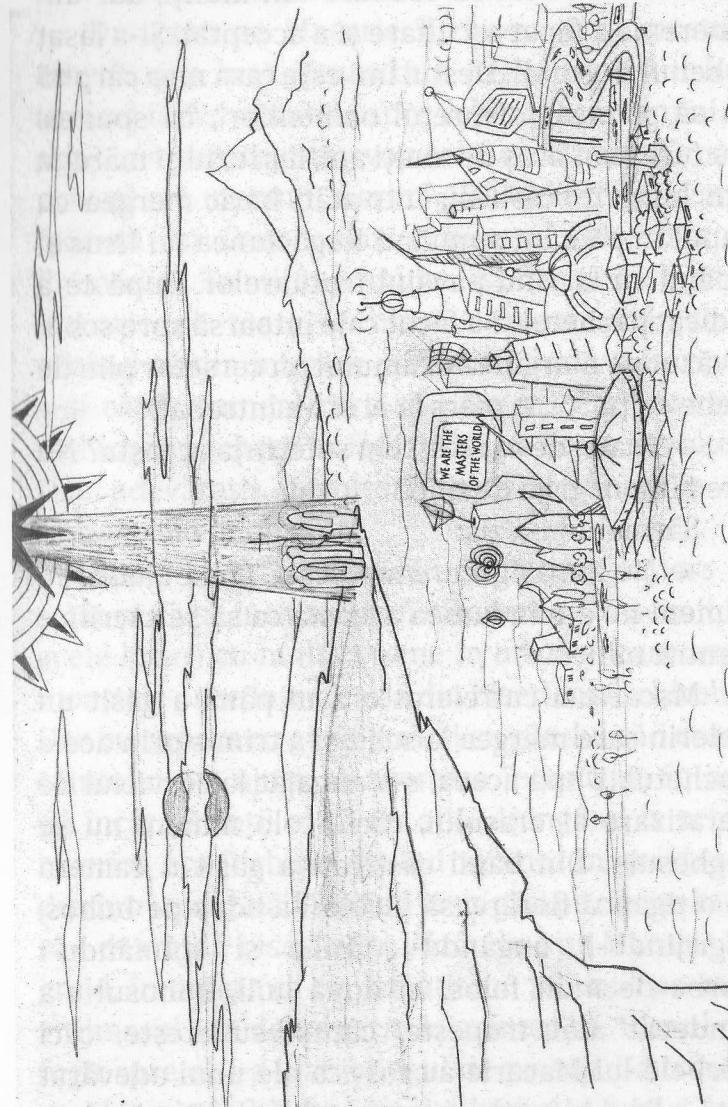
Un băiețăș, după ce a rămas orfan, a plecat la o mănăstire și s-a făcut călugăr cu numele de Macarie. A trăit în acea mănăstire mulți ani în ascultare și smerenie. Atât era de bland, bun și ascultător, încât avea multă cinstă din partea celorlalți. Dar el, vrând să nu piardă părtășia cea de taină pe care o avea cu Dumnezeu și osteneala sa, a căutat cu orice chip să scape de slava cea lumească. Și-a confeționat un joben din niște obiele, pe care îl purta în loc de culionul călugăresc. Se plimba prin curtea mănăstirii și bolborosea cuvinte de neînțeles. Călugării, văzându-l, s-au cutremurat. Socoteau că, din pricina nevoințelor pe care le făcea – căci făcea multe nevoințe și privegheri –, și-a pierdut cu adevărat mintile. Și aşa petrecea zi de zi ca un smintit în acea mănăstire, dar cu privegheri și cu lacrimi nopțile sale și le încununa. Cum mănăstirea era aproape de un oraș, veneau acolo oameni de afaceri, politicieni și oameni de cultură. Mănăstirea era înfloritoare, căci aceștia făceau multe donații și sponsorizări. Se făceau adesea mese mari acolo, iar când veneau aceia la acele mese, îmbrăcați frumos, cu soțiile lor

în rochii de gală, călugărul Macarie, smintitul, îi înfriçoșa cu comportamentul și înfățișarea sa. Le spunea mereu:

— Și eu am joben, nu mă primiți la masă?

Apoi cădea la picioarele lor și le săruta pantofii, încât murdar cum era le strica luciul pantofilor, iar femeilor le rupea ciorapii cei fini. Politicienii erau revoltați și îi reproșau egumenului, amenințându-l că vor întrerupe sponsorizările și donațiile. Egumenul, din cauza presiunilor repetitive, a trebuit să-l mute la un schit din munți, ca să nu piardă din bunăstarea mănăstirii.

La acel schit, trăiau patru călugări care creșteau capre. Văzându-l pe Macarie venind, cu jobenul din obiele și cu rasa ca o cărpă lepădată, nu s-au smintit, căci și ei trăiau în săracie, iar orășenii care veneau la ei plecau repede, căci, văzându-i mulgând caprele și cu dulamele îmbâcsite de smântână, nu-și închipuiau cum ar fi putut cere sfaturi de la niște căprari. Dar Dumnezeu în cei mici și smeriți își dezvăluie înțelepciunea. Acolo, Macarie a primit ascultarea la grajd. Cu toate că i-au oferit o chilie el nu a primit, ci a ținut să doarmă în grajd, în ieslea caprelor. Ziua rânea bălegarul caprelor, le mulgea, crăpa lemne, iar noaptea o petrecea în privegheri cu lacrimi de pocăință. Plângea și ziua mereu. Călugării îl întrebau de ce plânge, însă el spunea că îi este greu departe de părinți.

Din înaltul munților, sfintii, plini de har, privesc lumea cu toate deșertăciunile ei.

Odată, l-au trimis la poștă în oraș să ridice un colet. Nu voia să coboare din munți, dar din smerenie a făcut ascultare și a acceptat. Și-a lăsat jobenul în grajd. „Destul îmi este rasa mea cârpită ca să primesc disprețul oamenilor”, își spunea. Nu fusese în oraș de mulți ani, iar luxul și măreția din lume îl scârbeau într-atât, încât mergea cu capul în pământ spunând Rugăciunea lui Iisus și udând cu lacrimi pavajul trotuarelor. După ce a ridicat pachetul și a făcut cale întoarsă spre schit, a văzut pe marginea drumului un cerșetor plin de bube cu puroi. A mers la el și l-a întrebat:

— Frate, de când ești în suferința aceasta? Nu are nimeni grija de tine?

Sărmanul i-a zis:

— Nu am asigurare medicală, nici buletin. Pe nimeni nu am în lumea aceasta ca să se sacrifice pentru mine.

Macarie a cutreierat orașul până a găsit un pelerin care mergea la schit și a trimis prin acela pachetul. După aceea, s-a angajat la serviciul de deratizare al orașului, căci acolo nimeni nu se înghesuia. Din banii câștigați a găsit o cameră la o țigancă florăreasă. Acolo l-a adus pe bubos, îngrijindu-l, ungându-i rănilor și spunându-i vorbe de mult folos. În două luni, bubosul s-a vindecat atât trupește, cât și sufletește, căci vorbele lui Macarie au fost ca ale unui adevărat tată, pline de înțelepciune și nădejde. După ce s-a vindecat complet s-a angajat și el la deratizare,

iar Duminica mergea cu Macarie la biserică, mulțumind lui Dumnezeu.

Dar cum pe Macarie îl chema viața pustnicească, și-a luat rămas bun de la prietenul lui, urcând iarăși muntele spre schit. Întors înapoi la schit, și-a reînceput nevoințele: ascultare, muncă, privegheri, metanii, lacrimi. Văzând această viață plăcută lui Dumnezeu, vrăjmașul diavol mult îl invidia. Trimînd multe ispite și încercări, Macarie pe toate le biruia. Atunci vrăjmașul, văzând că din interior nu are izbândă, a început a-și căuta oameni care să-i slujească și cu care să-l îngenuncheze în fața lumii pe acest nevoitor. Dar adevărații nevoitori toate înfrângerile le transformă în biruințe.

Într-o zi, o fată de liceu de la oraș a mers la schit ca să se închine unui sfânt care s-a nevoit în acele locuri cu multă vreme în urmă și care avea moaștele puse într-o raclă din bisericuța schitului. Dar nu a mers cu gând bun, ci cu gândul să-i ceară sfântului să-o ajute să avorteze în ascuns, în aşa fel încât părintii ei să nu afle. Ajungând la schit, biserică era închisă. Auzind zgromot în grajd, s-a dus într-acolo, nădăjduind că va găsi pe cineva care să-i deschidă bisericuța. Văzându-l pe Macarie în grajd, îmbrăcat ca un smintit, cu jobenul pe cap, vrăjmașul i-a descoperit în mintea ei Planul. A fugit spre el, i-a luat jobenul de pe cap, l-a trântit pe Macarie în bălegar, apoi a luat-o la fugă. Când a ajuns în oraș le-a spus părintilor că a rămas

însărcinată, iar cel care a lăsat-o e un călugăr nebun. Mergând într-o zi la schit, acela a silit-o și așa a lăsat-o de rușine.

— Iată, dovada! a zis, arătându-le jobenul din obiele.

A doua zi, televiziunea și ziarele împroșcau cu noroi în sărmanul Macarie, fără a mai pune la socoteală și varianta nevinovăției. Jurnaliștii așteptau însetați de multă vreme orice zvon ca apoi să-i ponegrească pe sărmanii călugări, care aveau mulți dușmani, începând de la omul de rând până la cercurile cele mai înalte. Această situație s-a creat nu datorită vreunui lucru oarecare, ci numai datorită prăpastiei ce s-a făcut între luxul și huzurul de la oraș și viața pustnicească a călugărilor. Poliția a venit la schit și l-a luat din grajd, l-a suit într-o dubă și l-a dus în arest preventiv la oraș, acolo unde avea să stea până la data procesului. În celula poliției era singur. N-a închis un ochi toată noaptea, ci spunea mereu: *Iisuse Hristoase, miluiește-mă pe mine, păcătosul.* Dimineață a venit la celulă televiziunea. Un reflector orbitor era îndreptat spre Macarie, iar reporteră zicea: „Uitați, o bestie cu chip de om!” Au adus-o apoi pe fata cu pricina care plângea, învârtoșând inimile tuturor. „O recunoaștești?”, întreba acuzator reporteră. Macarie tăcea, cu capul în pământ.

S-a stabilit și data procesului. În fiecare seară, la televiziune, se făceau dezbateri cu invitați de

vază din înalta societate. Aceștia dezvăluiau lumii faptele monstruoase ale căpră-rilor extremiști din munți, care nu plăteau taxe și impozite și care erau și violatori pe deasupra. Poporul pe cine să credă? Pe acești oameni cu funcții importante, care conduc lumea, sau pe un monah jegos, cu joben din obiele? Un medic psihiatru a declarat că nu este nebun, ci face pe nebunul ca să scape de pedeapsa cuvenită. Bubosul ce a fost tămaduit de Macarie a căutat de mai multe ori să facă o declarație la televiziune, în care să dezvăluie o altă față a acestui călugăr, dar a fost respins de fiecare dată. Planul conducerilor era altul.

Fata, după ce n-a izbutit să facă avortul, deoarece perioada legală pentru avort a fost cu mult depășită, se pregătea de naștere, dar nu putea să nască, se chinuia, se chinuia cumplit. După mai multe zile, văzând că chinul nu se mai termină, venindu-și în fire, și-a dat seama de nedreptatea săvârșită și de blestemul care s-a abătut asupra ei. A fugit de la spital și a mers la celula monahului Macarie. A căzut în genunchi și a strigat cu lacrimi:

— Iartă-mă!

— Te iert, a zis Macarie. Mergi în pace!

Fata s-a întors la spital și a născut. După ce a născut, a făcut o declarație la poliție în care a povestit toată ticăloșia sa. Televiziunea a difuzat o știre scurtă la o oră de minimă audientă în care a dezvăluit nedreptatea.